

Pisanje TERAPEUTSKE PRIČE

Terapeutske priče sadržavaju važnu psihološku poruku koja nam pomaže da uz pomoć mašte dopremo u unutarnji svijet djeteta, odnosno služe kao ulaznica u njegov unutarnji svijet. Izabrat ćemo djetetu bliske i drage likove i tijekom priče zainteresirati ga za njih te ukazati na to kako se određeni lik nosi s određenom problematikom (neugodnim emocijama, neprimjerjenim društvenim odnosima ili stresnim situacijama u obitelji i njegovoj okolini...) te kako naposljetku i prevladava određenu problemsku situaciju.

Pri pisanju priče pozornost moramo usmjeriti na važne korake sastavljanja priče. Prije svega trebali bismo za dijete izabrati relevantan kontekst i metaforu priče, usredotočiti se (na djetetu blisko mjesto i likove priče). Drugi je korak izabrati problem i cilj priče. Primjerice, ako je dijete u stresnoj situaciji radi rastave roditelja, problem može biti nemogućnost djeteta da izrazi svoje osjećaje, da se prilagodi situaciji i odgovarajuće suoči sa stresom i svojim osjećajima (tuge, ljutnje), a cilj je premostiti otpor kod djeteta i razviti vještine za prevladavanje određenog problema. Taj način pisanja priče može

ublažiti ili riješiti problem. Tek kad smo svjesni što želimo pričom postići kod djeteta, možemo započeti s pisanjem. Također, trebamo znati koju unutarnju snagu ili vrlinu pričom želimo potaknuti i osvijestiti kod djeteta (primjerice kod rastave roditelja, bez obzira na promjenu situacije roditeljska ljubav i dalje je postojana i bezuvjetna, dakle, osjećaj pripadnosti i ljubavi). Djetetu treba jasno dati do znanja da je roditeljska ljubav neupitna od oba roditelja.

Pri pričanju priče trebamo se usredotočiti se na što bogatiji i maštotitiji opis likova jer

tada će i priča biti zanimljivija, a djetetov interes i identifikacija s likom veća. Kroz priču nastojimo stvoriti kriznu situaciju, a određene dvojbe ili problemske situacije treba rješavati u nekoliko koraka kako bismo izbjegli „čarobno“ rješenje jer tada se gubimo u svijetu nerealnosti i bajke.

Dijete treba biti sposobno povezati se sa završetkom priče i pozitivnim zaključkom kako bi dobilo uzor koji će ga voditi prema pozitivnoj promjeni i rješenju njegova problema.

Dječji vrtić „Dugo Selo“

Nikolina Bošnjak
stručni suradnik
pedagog

Draženka Sesan, prof.

Zeko Bjelko

U jednoj dalekoj zemlji, u kućici pokraj šume živio je zeko Bjelko. Imao je vesele okrugle oči, smiješne dugačke uši i krasnu mekanu dlaku bijelu kao snijeg. Volio se igrati sa svojim prijateljima, ježicom Iglicom, vjevericom Lili i zečicom Ledom. Svaki dan od ranog jutra trčkarali su po livadi, igrali lovice, skakutali preko grančica u šumi i natjecali se u brojenju leptira.

Bjelko, dođi kući! – dozivala ga je mama. Ali Bjelko je trčao za leptirima i ništa nije čuo.

Mama ga je ponovo zvala, a Bjelko opet nije čuo.

Bjelko – rekla je mama Bela kad ga je pronašla iza grma. Nije se ljutila jer znala je da je tu negdje, da se igra s djecom u blizini kuće.

Uh, kako si se samo zaprljao – malo je gundala dok ga je vodila kući na ručak.

Bjelko nije bio sretan što baš sad kad se tako lijepo igra mora ići kući, ali mama mu je pripremila najfiniji ručak i kolač od mrkve koji najviše voli... Jedva je čekao da ga proba. Kad su došli kući, brzo je oprao ruke, sjeo za stol i veselo mljackao dok sve nije pojeo.

A onda se nečega sjetio... za stolom su sjedili samo mama i on. Nije bilo tate.

Mama, a gdje je tata, još radi?

Ne, danas će doći malo kasnije - rekla je mama, ali bila je pomalo tužna i zamišljena.

Uzela ga je u naručje i nježno poljubila.

Znaš, Bjelko, tata te voli najviše na svijetu, ali neće moći biti ovdje svaki dan.

Dobro, rekao je Bjelko, znači, doći će malo kasnije?

Da, rekla je mama, nekad će doći kasnije, a nekad za nekoliko dana.

Bjelko je bio tužan. Kako je to moguće, zašto tata neće biti s njima svaki dan, zar ga tata više ne voli? Znao je da ga voli, ali ipak, nije bio sretan. Mama je rekla da su se tata i ona rastali, kako je to moguće?! Otrčao je na livadu, sjeo na panj i tužno zaplakao. U tom trenutku došla je njegova prijateljica Leda.

Zašto plačeš – pitala je Bjelka.

Zato što me nitko ne voli! – viknuo je i počeo trčati naokolo.

Volim te ja! – rekla je vjeverica Lili.

I ja te volim – rekla je ježica Iglica.

I ja... i ja te volim – rekla je zečica Leda – zaljubila sam se u tebe – tiho je šapnula.

Bjelko se malo razvedrio, ali još je uvijek bio tužan. Osjećao se tako jadno. Sva djeca imaju tatu svaki dan, a njegov više nije tu. Ljutio se iako je u dubini duše znao ga tata voli. A onda je začuo poznati glas:

Bjelko, Bjelko, bijel ko mljeko, dođi brzo, idemo na ljljačke!

Pojurio je koliko ga noge nose i bacio se tati u naručje. Tata ga je čvrsto zagrljio i poljubio.

Ti si moje malo zlato, tata te voli najviše na svijetu – rekao je.

A sad se spremi, vodim te u park na ljljačke i tobogane. Onda ćemo ići kod bake na kolače.

Jupiii! – viknuo je Bjelko i pozurio u kuću da ga mama presvuče.

Od tada Bjelko više nije bio tužan. Znao je da se odrasli ponekad ne razumiju i da neki roditelji ne žive zajedno, ali svejedno vole svoju djecu. Vole ga i mama i tata i svi njegovi prijatelji i baka i djed, cijela obitelj... Ali najviše je bio sretan kad je čuo da se Leda u njega zaljubila. Jer, i Bjelko je bio potajno zaljubljen u Ledu...

Tata nije bio tu baš svaki dan, ali redovito je dolazio po Bjelka i vodio ga kod bake, na igru u igraonicu i na razne sportove, a mama mu je svaki dan pripremala fina jela, čitala priče i učila ga svemu što mame uče djecu... da dobro uči, da bude pristojan, dobar, vrijedan i veselo. I Bjelko je na kraju bio sretan kao i sva druga djeca.

